



## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Zdenky Reisenaurovej v právnej veci navrhovateľa: **R.M.**, nar. X., štátny príslušník A., naposledy bytom v zahraničí: K., provincia K., A. t. č. bytom u D.K., R., B., proti odporcovi: **M.V.S.R. – M.Ú., P., B.**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p.: MU-493-13PO-Ž/2006 zo dňa 19. júna 2006 na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 68/2006-132 zo dňa 28. novembra 2007 takto

### r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 68/2006-132 zo dňa 28. novembra **zmeňuje** tak, že rozhodnutie odporcu č. p. MU-493-13PO-Ž/2006 zo dňa 19. júna 2006 v časti týkajúcej sa rozhodnutia o tom, že sa na navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Afganistanu **zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.**

Rozhodnutie odporcu č. p. MU-493-13PO-Ž/2006 zo dňa 19. júna 2006 v časti o neudelení azylu navrhovateľovi **potvrďuje.**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

### O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. p.: MU-493-13/PO-Ž/2006 zo dňa 19. júna 2006, ktorým odporca podľa § 13 ods. 3 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl na území SR a súčasne rozhodol, že sa na neho nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Afganistanu podľa § 47 zákona o azyle.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci. Krajský súd sa stotožnil s názorom odporcu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal opodstatnenosť ani existenciu obáv a ani prenasledovanie z dôvodu prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine. Krajský súd poukázal na to, že navrhovateľ ako dôvod svojej žiadosti nikdy nespomenul svoje prenasledovanie z dôvodu jeho príslušnosti k paštúnskej národnosti, a preto nebolo povinnosťou odporcu hodnotiť túto jeho príslušnosť z pohľadu splnenia podmienok pre udelenie azylu. Navrhovateľ uviedol ako dôvod svojej žiadosti o azyl skutočnosť, že bol členom strany Hezb-e-Islami a že jeho piati bratia boli zabití (ako sa domnieval) členmi strany Jamyete Islami. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na to, že odporca správne vychádzal z toho, že ak k zabitiu bratov navrhovateľa došlo pred desiatimi rokmi, nebolo možné tento dôvod kvalifikovať ako spôsobilý na vznik opodstatnených obáv z prenasledovania, na viac tiež preto, lebo sám navrhovateľ nebol nikdy nikým prenasledovaný či atakovaný.

Krajský súd nad rámec hodnotenia navrhovateľových námietok poukázal na to, že navrhovateľ opustil Afganistan v roku 2004, pričom od skončenia jeho prvého azylového konania na Slovensku až do podania druhej žiadosti sa do Afganistanu nevrátil, teda jeho žiadosť je možné kvalifikovať ako žiadosť „utečenca na mieste“. Pre podanie takejto žiadosti je potrebné, aby počas pobytu utečenca mimo krajiny pôvodu nastali okolnosti, ktoré bránia jeho návratu. Ako to však vyplýva z obsahu jeho dôvodov o udelenie azylu, okolnosti na ktoré sa odvoláva, sa mali stať pred opustením Afganistanu. Teda aj z tohto pohľadu rozhodol podľa krajského súdu odporca správne.

Krajský súd sa stotožnil aj s tou časťou napadnutého rozhodnutia, v ktorej bolo vyslovené, že na navrhovateľa sa z dôvodu ust. § 47 zákona o azyle nevzťahuje zákaz jeho vyhostenia alebo vrátenia do Afganistanu, pretože tak v prvostupňovom konaní a ani v konaní pred súdom nepreukázal, že by jeho život či sloboda boli ohrozené z dôvodov predpokladaných v § 47 zákona o azyle, a keďže nebolo zistené žiadne bezpečnostné riziko, súvisiace s jeho návratom, napadnuté rozhodnutie potvrdil v celom rozsahu. Krajský súd poukázal na to, že zo správ o krajine pôvodu nevyplýva, že navrhovateľ ako Paštún, resp. radový člen Heb-e-Islami, ba sa musel niečoho obávať, resp. že by mu hrozilo bezpečnostné riziko jeho návratu. Kladná aplikácia ustanovenia § 47 ods. 1 zákona o azyle teda podľa krajského súdu neprichádzala z týchto dôvodov do úvahy. Pokiaľ ide o ustanovenie odseku 2 cit. zákonného ustanovenia, i keď v roku 2006 došlo k čiastočnému zhoršeniu všeobecnej bezpečnostnej situácie v Afganistane, nejedná sa o také zhoršenie, ktoré by odôvodňovalo zrušenie napadnutého rozhodnutia v uvedenej časti. Krajský súd však zdôraznil, že bude povinnosťou príslušného správneho orgánu rozhodujúceho o jeho vyhostení z územia SR, zaoberať sa aktuálnou bezpečnostnou situáciou v krajine pôvodu a z tohto pohľadu aj splnenia zákonných podmienok pre vyhostenie.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Krajskému súdu vyčítal, že si osvojil skutkové zistenia odporcu, ktorý sa však podľa jeho názoru nezaoberal dostatočne dôvodmi jeho žiadosti o azyl a zameral sa len na tie skutočnosti, ktoré mali slúžiť ako podklad pre neudelenie azylu, akými bolo najmä spochybňovanie dôveryhodnosti navrhovateľa.

Navrhovateľ nesúhlasil ani s posúdením jeho žiadosti o udelenie azylu krajským súdom ako žiadateľa „sur place“, pričom zdôraznil, že právny názor navrhovateľa o tom, že nie „utečencom na mieste“ má oporu aj v samotnom rozhodnutí, odporcu, ktorý sa v konaní vôbec nezaoberal možnosťou, že by mohlo ísť v jeho prípade o „utečenca na mieste“.

Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že dôvody jeho žiadosti zakladajú minimálne dôvod na aplikáciu zákazu vyhostenia alebo vrátenia do Afganistanu. Trval na tom, že v napadnutom rozhodnutí odporca nedostatočne preskúmal situáciu v Afganistane v čase vydania jeho rozhodnutia a nedostatočne skúmal, čo by hrozilo v prípade vyhostenia navrhovateľa do krajiny pôvodu. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na to, že od mája 2006, kedy požiadal o azyl sa situácia v krajine pôvodu niekoľkokrát zmenila, o čom predložil súdu aktuálne informácie o krajine pôvodu (správa z 12/2007 – Source: UNHCRs Eligibility Guidelines for Assesing the International Protection Needs of Aghan Asylum Seekers, správa US department Of State Country report on Human Rights Practicas Afghanistan, zo 6.3.2007). Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Zopakoval argumenty pre ktoré neudelil navrhovateľovi azyl na území SR, najmä nepreukázanie opodstatnenosti obáv z prenasledovania z relevantných dôvodov, pričom za podstatný považoval fakt, že navrhovateľ svoju žiadosť o udelenie azylu zakladal na dôvode (zabitie bratov príslušníkmi strany Jamyate Islami v roku 1996), pričom poukázal na to, že navrhovateľ po tejto udalosti ostal žiť celých 8 rokov v krajine a nemal žiadne problémy s členmi strany Jamyate Islami. Zdôraznil, že navrhovateľovi sa nepodarilo prezentovať svoje argumenty na odôvodnenie žiadosti o udelenie azylu uceleným a presvedčivým spôsobom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť.

Podľa § 8 ods. 1 zákona o azyle (účinného do 31.12.2006, ďalej len zákon o azyle) Ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý má v štáte, ktorého je štátnym občanom, a ak ide o osobu bez štátnej príslušnosti, v štáte jeho bydliska, opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

Ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý je v štáte, ktorého má štátne občianstvo, a ak ide o osobu bez štátnej príslušnosti, v štáte jeho bydliska, prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (ods. 2).

Podľa § 10 ods. 1 zákona o azyle Ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá v štáte, ktorý azylant opustil z dôvodov podľa § 8, a azylant s tým vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí; za azylanta robí právne úkony opatrovník, ktorého mu ustanoví ministerstvo; 7) ustanovenia § 16 ods. 2 sa nepoužijú.

Podľa § 10 ods. 2 zákona o azyle Žiadateľa uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky.

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Podľa § 13 ods. 3 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 20 ods. 3 zákona ak ministerstvo zamietne žiadosť ako zjavne neopodstatnenú, rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu; vo výroku rozhodnutia uvedie, či sa na cudzinca vzťahuje zákaz vyhostenia, alebo vrátenia podľa § 47.

Podľa § 47 ods. 1 zákona o azyle žiadateľa, azylanta, cudzinca, ktorý požiadal o poskytnutie dočasného útočiska, alebo odídencu nemožno vyhostiť akýmkoľvek spôsobom alebo ho vrátiť na hranice územia štátu, 21) kde by jeho život alebo osobná sloboda boli ohrozené z dôvodov jeho rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania určitých politických názorov; to neplatí pre toho, koho odôvodnene možno považovať za nebezpečného pre bezpečnosť Slovenskej republiky alebo ktorý po tom, čo bol právoplatným rozsudkom uznaný za vinného z obzvlášť závažného trestného činu, 19) predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť.

Žiadateľa, azylanta, cudzinca, ktorý požiadal o poskytnutie dočasného útočiska, alebo odídencu nemožno vyhostiť akýmkoľvek spôsobom alebo vrátiť na hranice územia štátu, 21) kde by bol mučený alebo podrobený krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu, alebo trestu (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

**Ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia odporcu (ďalej len zákon o azyle) určuje žiadateľovi povinnosť počas vstupného pohovoru poskytnúť pravdivo a úplne všetky požadované údaje potrebné na rozhodnutie o žiadosti o udelenie azylu.**

Zásada non-refoulement bola upravená v ustanovení § 47 ods. 1 zákona o azyle tak, že žiadateľa, azylanta, cudzinca, ktorý požiadal o poskytnutie dočasného útočiska, alebo odídencu nemožno vyhostiť akýmkoľvek spôsobom alebo ho vrátiť na hranice

územia štátu, kde by jeho život alebo osobná sloboda boli ohrozené z dôvodov jeho rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania určitých politických názorov; to neplatí pre toho, koho odôvodnene možno považovať za nebezpečného pre bezpečnosť Slovenskej republiky alebo ktorý po tom, čo bol právoplatným rozsudkom uznaný za vinného z obzvlášť závažného trestného činu, predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a rozhodnutie o tom, že sa na navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Afganistanu, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelenie azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (Lexikón zemí z roku 2003, Afganistan - správa o dodržiavaní ľudských práv v krajine rok 2005, vydaná Úradom pre demokraciu, ľudské práva a prácu MZV USA z 25.2.2004, správa o dodržiavaní ľudských práv za rok 2005, vydaná MZV USA, z 8.3.2006, Informácie z DVD Encarta Premium Suite 2005, z dokumentu „Aplikovateľné postupy v konaní: Afganistan, 4.1.2006, vydané MV VB, 4.1.2006, „Afganistan známy a neznámy, všeobecné informácie“ - [www.unhcr.sk](http://www.unhcr.sk) z 20.1.2003, Operačné vyhlásenia - Afganistan, vydané MV VB, Ruská federácia, výročná správa MZV USA o dodržiavaní ľudských práv - 2004, vydaná Úradom pre demokraciu, ľudské práva z 28.2.2005), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 31.5.2006 navrhovateľ uviedol, že dôvodom jeho odchodu z krajiny pôvodu bola obava, že ho členovia strany Jamyate Islami zabijú podobným spôsobom, ako jeho bratov. Uviedol, že je členom strany Hezb-e Islamia, pričom v čase podania žiadosti o azyl mali byť vo vláde členovia strany Jamyate Islami. V roku 1996 členovia tejto strany zaútočili v meste Sorhrod pri dome, v ktorom bývala v tom čase celá jeho rodina na jeho 5 bratov a synovca, ktorí práve odpočívali pod stromami a zastrelili jeho 5 bratov. Útočníkov navrhovateľ nepoznal, ale domnieval, sa, že ide o členov strany Jamyate Islami. Navrhovateľ bol v tom čase v Kábule. Uviedol, že iné problémy nemal.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav vecí podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať v zmysle zákona o azyle za relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky najmä vzhľadom na časové hľadisko, t.j. uplynutie 8 rokov od udalosti (zavraždenia 5 bratov členmi strany Jamyate Islami), ktorá vyvoláva u navrhovateľa obavy z návratu do krajiny, keď je nepochybné, že navrhovateľ počas uvedeného obdobia v krajine pôvodu žil, pričom iné dôvody žiadosti o udelenie azylu netvrdil, podľa odvolacieho súdu odporca nepochybil, a krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

**V tejto súvislosti nebolo možné aj vzhľadom na predložené dôkazy v priebehu súdneho konania vylúčiť, že bratia navrhovateľa sa v roku 1996 stali obeťami násilia, a že navrhovateľ v dôsledku tejto udalosti mal strach o vlastný život, avšak akokoľvek je zmyslom azylu poskytnúť žiadateľovi ochranu, nejde o ochranu pred akýmkoľvek negatívnym javom v krajine pôvodu, pretože inštitút azylu je len jednou z foriem medzinárodnej ochrany, avšak nie je univerzálnym nástrojom pre poskytnutie ochrany pred bezprávnym postihujúcim jednotlivcov alebo celé skupiny obyvateľov. Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. o/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.**

**V danom prípade ako správne uviedol odporca, navrhovateľ požiadal o udelenie azylu až 8 rokov po udalosti, z ktorej pramení obava navrhovateľa o vlastný život, preto nebolo objektívne možné na takýto dôvod žiadosti o udelenie azylu prihliadnúť. Preto bolo potrebné rozhodnutie odporcu o neudelení azylu považovať za zákonné a ako vecne správne ho potvrdiť.**

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd nad rámec dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, posudzoval rozhodnutie odporcu aj z hľadiska vyhodnotenia navrhovateľa ako žiadateľa „sur place“ (na mieste) a z dôvodu, že navrhovateľ neuviedol žiaden dôvod, ktorý sa vzťahoval k obdobiu neprítomnosti navrhovateľa v krajine pôvodu, vyhodnotil rozhodnutie o neudelení azylu za vecne správne.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky však navrhovateľa nebolo možné považovať ani za žiadateľa „sur place“ (na mieste), ako vo svojom rozsudku uvádza krajský súd, pretože o žiadateľa „sur place“ ide vtedy, keď osoba, ktorá v okamžiku odchodu z krajiny pôvodu nebola utečencom, ale stala sa ním neskôr v dôsledku okolností, ktoré nastali v dobe jej neprítomnosti.

V danom prípade, navrhovateľ vycestoval z krajiny pôvodu v roku 2004, svoju žiadosť o azyl zakladá na okolnostiach, ktoré sa mali stať v krajine pôvodu v roku 1996, a preto navrhovateľa nebolo v zmysle uvedenej charakteristiky možné považovať za žiadateľa „sur place“. Vzhľadom k tomu, že krajský súd preskúmal rozhodnutie odporcu mimo uvedeného aj z dôvodov, ktorými navrhovateľ vymedzil rozsah súdneho prieskumu, pričom s jeho závermi o neexistencii zákonných dôvodov pre udelenie azylu stotožnil aj súd odvolací, toto nesprávne posúdenie nebolo spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia odporcu o neudelení azylu.

**Prekážka vyhostenia v zmysle § 47 zákona o azyle účinného v čase vydania rozhodnutia odporcu sa naopak vzťahuje typicky k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa o azyl do krajiny pôvodu, vzťahuje sa tak čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v celkom odlišnom čase, preto ak odporca vychádzal z informácií o krajine pôvodu, ktoré sa aktuálnou situáciou v krajine pôvodu nezaoberali, pričom v rozhodnutí absentuje práve popis situácie v krajine pôvodu, v čase týkajúceho sa reálneho návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu, bolo potrebné považovať rozhodnutie odporcu v tejto časti za nepreskúmateľné.**

Tento nedostatok rozhodnutia napriek doplňujúcemu dokazovaniu (správami o krajine) neodstránil ani krajský súd, a preto odvolací súd dospel k záveru o potrebe zmeny napadnutého rozsudku podľa § 220 OSP tak, že rozhodnutie odporcu v časti, v ktorej rozhodol o tom, že sa na navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Afganistanu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Vzhľadom na závažnosť tvrdení navrhovateľa o neustále sa meniacej, ale neustále zlej bezpečnostnej situácii v krajine pôvodu, preto bude potrebné aby odporca vyhodnotil bezpečnostnú situáciu v krajine pôvodu v nadväznosti na navrhovateľom predložené informácie o krajine pôvodu, ktoré odporca doplní o aktuálne informácie o krajine pôvodu so zameraním na vylúčenie prekážok, ktoré sú podľa navrhovateľa prekážkou jeho dobrovoľného návratu do krajiny pôvodu.

S ohľadom na znalosť situácie a pomerov v Afganistane, (popis ktorých vo vzťahu k prekážkam vyhostenia podľa § 47 zákona o azyle v odôvodnení rozhodnutia odporcu absentuje) nebolo možné podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky primárne vylúčiť, že tvrdenia navrhovateľa o bezpečnostnej situácii vzhľadom na jeho vyslovené obavy sú neopodstatnené, resp. sa nezakladajú na pravde. Z tohto pohľadu sa podľa odvolacieho súdu javí bez ďalšieho neudržateľným záver odporcu, že u navrhovateľa neboli zistené podmienky pre pozitívne rozhodnutie o tom, že sa na navrhovateľa vzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do krajiny pôvodu v zmysle zákona o azyle.

Z uvedených dôvodov preto možno konštatovať, že rozhodnutie odporcu v časti o neudelení azylu bolo v súlade so zákonom, preto ho odvolací súd ako správne a zákonné potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku ohľadne výroku v časti, v ktorej rozhodol odporca o tom, že sa na navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do krajiny pôvodu nestotožnil, námietkam navrhovateľa v uvedenej časti vyhovel a napadnutý rozsudok zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi,

ktorý bol čiastočne úspešný právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy konania nevznikli.

**POUČENIE : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.**

V Bratislave, dňa 24. júna 2008

**JUDr. Igor Belko, v. r.  
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:  
Ľubica Kavivanovová